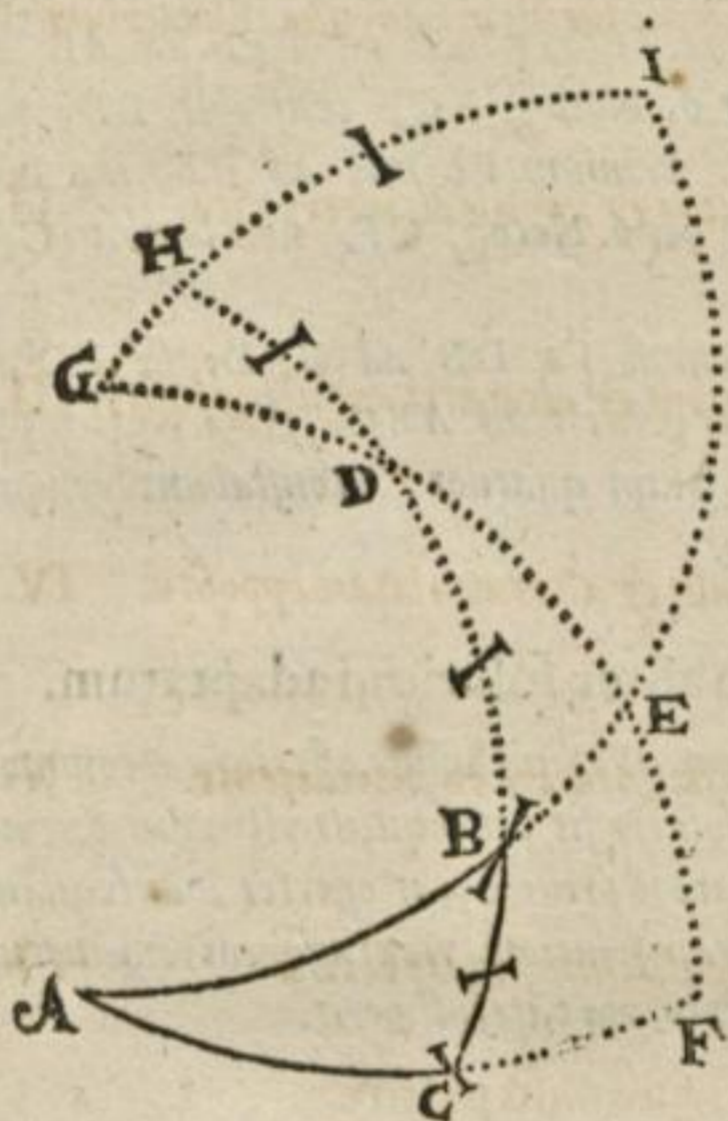

FUNDAMENTVM

Diagramma, Alberto Leonino à Gronevuoude sacrum.

Idem Exemplum aliter per prosthaphere-
sin, perq₃ laterum continuationem secundariam.

Sint ex structurâ quadrantes arcus CD,
BH, EG, GI, IE. Recti itaq₃ anguli ad G,
H, I, per 2. Notus arcus HI, per 8. Erit itaq₃
vt BH ad HI, sic BD ad DE, per 6. in-
uentoq₃ DE, constabit pariter EF, per 12.
indeq₃ angulus ad A, per 8. post reliqua, per 9.
Iam examina & ordine premissa Exempla reli-
qua, & numnè idem in ijs fieri possit vide. De quâ
re consule in nostrâ Astronomiâ nostrum lemma
sphericum. Atq₃ hæcenus Triangulorum spheri-
corum Rectangulorum solutio fuit: sequitur Obli-
quangulorum solutio.

V. De Triangulis sphericis obliquangulis.

Triangulum obliquangulum est, quod obtinet omnes angulos obliquos, nullum Re-
ctum: Eritq₃ obliquus angulus Recto minor, & acutus, indeq₃ Triangulum acutangulum di-
citur: aut erit Recto maior, & obtusus, indeq₃ triangulum obtusangulum, (modo vnum obti-
neat obtusum angulum) dicitur. Angulus autem Rectus est, cuius alterum crus reliquo cru-
ri rectè insistit: obliquus verò, cuius obliquè.

VI. De duobus Triangulis Obliquangulis vsitatis.

Inter Obliquangulorum sena Exempla duo habentur, quorum solutio sæpiùs ac sæpisti-
mè quidem occurrit, inq₃ omni obseruatione vtramq₃ facit paginam, eaq₃ ideò vsitata libuit
appellare: Eademq₃ Byrgiano modo, verumq₃ Byrgianum myrothecium, veramq₃ ac genui-
nam Cassellanam seu Hastiacam Astronomiam redolente artificio soluere docebimus. Atq₃
vtrumq₃ in duobus diuersis Exemplis seu casibus, prout nimirum ipsa Triangula crunt Acu-
tangula aut Obliquangula, vel eorundem bases quadrante Maximâ minores maioresq₃ exi-
stent.

Sena

T
lu
O
gu

Pr
ex
AB
AD
BD
AE
BD